

13 Een lach, geboren uit een traan

Zo maar een stip in het heelal; klik maar: [N 51.96679, E 05.78773](#). Een plein, een voormalig koetshuis, nu restaurant. Zo maar een stip? Nee, een herinneringsoord voor ons, onze kinderen, familie en vrienden, omdat wij daar op 4 juli 1992 en 30 juni 2007 twee prachtige huwelijksfeesten vierden.

Klik, nog zo'n stip: [N 52.39688, E 06.05728](#). Een boerderij, verbouwd tot woning. Zo maar een plek? Nee, een herinneringsoord. We leefden er met ons vieren – Louise, Roel, Robert, Martijn – van 1977 tot midden 1993. We bouwden daar aan ons leven en aan het huis en de 2.447 m² sier- en moestuin, vijver en boomgaard. Ons huis was een open huis. Ook nu nog is het een herinneringsoord voor de velen die met ons daar hebben vertoefd in goede en slechte tijden, een dag, soms weken, soms maanden.

Louise en ik liepen maandag j.l. op het Landgoed Molecaten in Hattem, klik maar: [N 52.46480, E 06.05579](#). Nog zo'n herinneringsoord, met dichtbij de Leemcule. Vroeger wandelden en fietsten we daar met Robert en Martijn en konden zij de aantrekkingskracht van de watermolen niet weerstaan. Zoals dat ook het geval was met de kleinkinderen, toen we er als grote families dineerden, een keer met moeder Steenbergen en haar nakroost, een keer met vader en moeder Hilbers en hun nageslacht.

Herinneringen – We bladerden diezelfde maandagavond door de foto- en tekstboeken van vakanties en van het 'gewone' leven – vele jaargangen, ons samenleven in retrospectief. We dachten samen hardop na over wat is geweest en zal komen. De wijn was goed, er was vreugde en troost. Het werd laat en we sliepen daarna gerust. Als wij

onze blik op de toekomst richten, weten we niet wat ons staat te wachten. Wat we wel weten is dat we dan herinneringen zullen hebben. Herinneringen die zich vermengen met het leven van dat moment; het leven zal er zelfs mogelijk door overheerst worden.

Wij staan als gezin voor onafwendbare, kwade dagen. We zullen ons 10 mei 2014, de laatste dag met Martijn herinneren, blij omdat Louise jarig was, 70 jaar werd. Het rode hart dat hij aan Louise gaf, gevuld met heerlijke chocola. 's Avonds ons meer dan gezellige samenzijn in een Japans restaurant. Zijn laatste groet op het plein, terug naar zijn 'huisje' in Emmen.

Wij zullen ons 14 mei 2014 herinneren, hoe we hoorden dat hij was gestorven, waar we waren, wat we deden. Herinneringen rijgen zich aaneen.

Op verwachte en onverwachte momenten zijn er de tranen. Maar ook steeds vaker helpen de herinneringen ons om te weten en te voelen hoeveel mooie en blijde tijden en gebeurtenissen we met onze kinderen Robert én Martijn hebben gehad, hoeveel plezier we hebben gehad, hoeveel we samen gelachen hebben.

Hoe gek het wellicht ook klinkt, zo zijn ook een aantal achterevolgende auto's mooie herinneringsoorden geworden. Daarin werden de bandjes afgespeeld als we met Martijn en Robert op vakantie gingen. Honderden kilometers muziek: Kinderen voor kinderen ['Ik heb zo wa-wa-wa-waanzinnig gedroomd'], Elly en Rikkert met het Oink-beest ['Kijk uit voor systemen, de systemen'], Robert Long ['Want 't leven was lijden, als je danste een heiden'], Herman van Veen ['De dwaze moeders op het plein'], Conny vanden Bosch ['Hij was misschien net achttien jaar'], Het Goede Doel ['Eén keer trek je de conclusie, vriendschap is een illusie'], Simon & Garfunkel ['Bridge over troubled water'] en nog heel veel meer en vooral ook Liselore Gerritsen! Hoe jong ze ook nog waren, Robert en Martijn vonden

het mooi! Vooral toen haar bundel Oktoberkind uitkwam.
Want Martijn was een oktoberkind.

*Ach, lieve jongen – herinneringen, jongen,
allemaal herinneringen...*

Zo herinneren we ons Martijn: met een lach, geboren uit
een traan.

Een traan die altijd in je ogen staat
En die niet langs je neus je leven uit gaat
Is een traan die een gegeven is
Is een traan die een deel van je leven is

Maar een lach die uit zo'n traan geboren is
Is een lach die van verre te horen is
Is een lach die van binnen naar buiten is
Is een lach die nooit meer te stuiten is

Tekst: Liselore Gerritsen, *Oktoberkind*, 1982

